
АСТАБУР
ГЛАСЪТ НА МОРЕТО

Разказват, че морето никога не мълчи.
То пази смях, песни и тайни.
И помни всичко, което някога е чуло.

От векове вълните минавали край остров Света Анастасия.
Виждали бури, кораби и тихи звездни нощи.
Но една вечер се случило нещо различно.

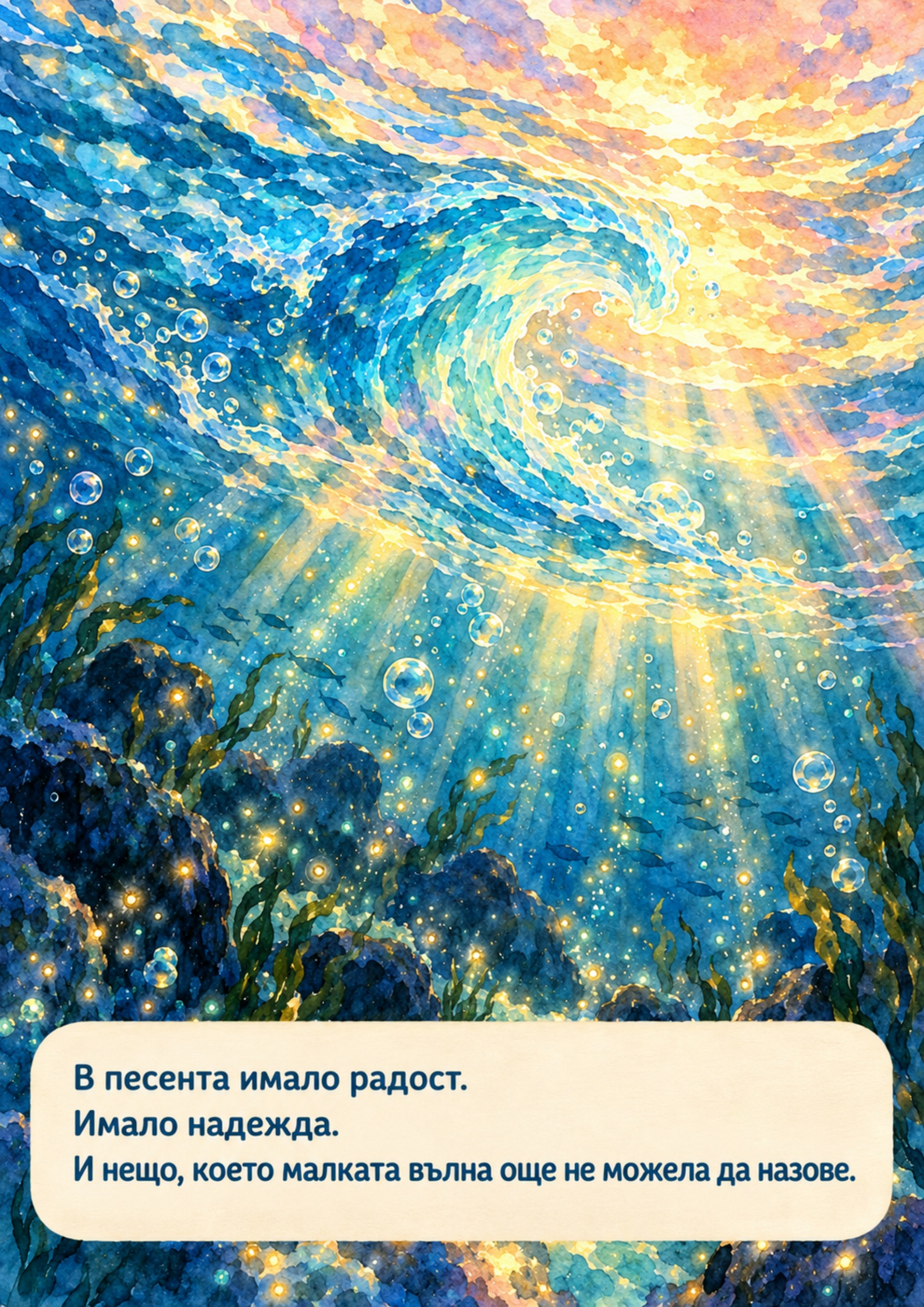
Небето станало златно и розово.
Светлините на Бургас заблестели в далечината.
И над морето долетяла песен.

Песента била тиха и нежна.
Вълните продължавали да се движат.
Всички освен една.

Една малка вълна спряла.
Тя не разбирала думите.
Но усещала нещо красиво в тях.

В песента имало радост.
Имало надежда.
И нещо, което малката вълна още не можела да назове.

— Откъде идва тази песен? — зачудила се тя.
И тръгнала към светлините на Бургас.
Минала край Света Анастасия и продължила напред.

Колкото повече приближавала, толкова по-силно чувала песента.
И тогава...
Туп.

После отново:

Туп. Туп.

Това не бил барабан.

Това било човешко сърце.

Малката вълна се заслушала.

Всеки удар карал водата в нея да потрепва.

Туп. Туп. Туп.

Тя опитала да повтори ритъма.

Туп...

И дълбоко в нея проблеснала синя светлина.

Вълната се изплашила.
Но песента не спирала.
Сърцето също.
И тя решила да остане.

Синята светлина преминала през цялото й тяло.
Вятърът спрял.
Чайките замлъкнали.
Морето чакало.

Вълната усетила топлина.
Не била само светлина.
Било чувство.
Като обич.

Тя започнала да се издига над морето.
Капките около нея застинали като малки звезди.
От едната страна била Анастасия.
От другата — Бургас.

Песента станала по-силна.
Туп.
Светлината засияла.
Туп. Туп.

Водата се завъртяла като синя спирала.
Появили се ръце.
После крачета.
После лице.

Появила се синя коса като морски вълни.
А на гърдите проблеснала малка искра.
Тя започнала да расте.

Искрата се превърнала в сърце.
В него светели три цвята:
бяло, зелено и червено.

От брега дошъл още един удар.
ТУП.
И за първи път малкото същество отговорило:
ТУП.

То поело първата си глътка въздух.
Пръстите му помръднали.
После бавно отворило очи.
В тях се оглеждало морето.

Малкото същество се огледало.

— Аз... кой съм? — прошепнало то.

Гласът му звучал като дете, песен и вълна едновременно.

Тогава морето тихо прошепнало името му:

— От Анастасия взе своя път.
От Бургас — своето сърце.

Ти си АСТАБУР.

— Аз съм Астабур! — извикал той
и цялото море засияло.

Туп. Туп. Туп.
Сърцето му биело в ритъма на вълните.

А далеч на хоризонта проблеснала
малка синя светлина...